

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2020 r.
sprawy **P. P. i M. M.**,
skazanych za popełnienie przestępstwa z art. 280 § 1 i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanych,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w M.,
z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt II K (...)

postanowił

- 1. oddalić kasację obrońcy obu skazanych jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć P. P. i M. M. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

P. P. i M. M. wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 29 marca 2019 r., sygn. akt II K (...), zostali uznani za winnych popełnienia przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za ten czyn zostały im wymierzone kary po 2 lata pozbawienia wolności.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez oskarżonych P. P. i M. M. , Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt VI Ka (...), zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca P. P. i M. M. , który zaskarżając wyrok w całości, zarzucił:

1. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 8 k.k. i art. 9 k.k. w związku z art. 280 § 1 k.k. oraz art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 280 § 1 k.k. w związku z art. 158 § 1 k.k., poprzez ich wadliwe zastosowanie i przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji, a to, iż jedynym czynem oskarżony P. P. i oskarżony M. M. działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim użyciu przemocy wobec A. T. , poprzez zadawanie uderzeń w nieustalony sposób w głowę i prawą rękę pokrzywdzonego, narażając go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 k.k., w następstwie czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kości łokciowej prawej z przemieszczeniem skutkującym naruszeniem czynności narządów ciała na okres trwający powyżej 7 dni, zabrali w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 700 USD na szkodę A. T. , przy przyjęciu, że zamiar zaboru mienia pokrzywdzonego powstał w trakcie czynności wykonawczych pobicia, w sytuacji w której występki z art. 280 § 1 k.k. pozostaje w kumulatywnym zbiegu z przepisem art. 158 § 1 k.k., z uwagi na zasadę konsumpcji, po drugie - w sytuacji, w której nie ustalono, w którym momencie u oskarżonych powstał zamiar bezpośredni przywłaszczenia rzeczy stanowiących własność pokrzywdzonego, przy przyjęciu, iż mieli Oni zamiar pobicia pokrzywdzonego, a zatem w którym momencie zamiar skierowany na dobro prawne pokrzywdzonego w postaci jego zdrowia zmienił wektor na inne dobro - mienie pokrzywdzonego, jak również brak jest jednoznacznego ustalenia, przy przypisaniu tego czynu, będącego przestępstwem materialnym, że w rzeczywistości doszło do zaboru mienia pokrzywdzonego;
2. rażące naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść wydanego orzeczenia - tj. art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. związku z art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k., poprzez ich wadliwe zastosowanie oraz art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego wadliwe niezastosowanie, a w tym błędną i jednostronną ocenę dowodów zebranych w tej sprawie, bez dokonania jakiegokolwiek oceny zebranych dowodów z uwzględnieniem okoliczności, iż brak jest jednoznacznego

dowodu potwierdzającego fakt, iż do momentu dotarcia pod miejsce zamieszkania A. T. i po udzieleniu kwoty 50 zł P. P. nadal miał przy sobie portfel, względnie, iż zawartość portfela stanowiła kwota 700 USD oraz jednoznacznego ustalenia przebiegu zdarzeń po oddaleniu się oskarżonych z miejsca pobicia, wobec zeznań świadków, a to przy pominięciu okoliczności, że ani A. T. , ani świadek V. H. , nie byli w stanie spólnie nakreślić przebiegu zdarzeń - tak co do ilości spożytego alkoholu, co do możliwości zgubienia i poszukiwania portfela, przy niewykluczeniu możliwości jego zgubienia oraz zwłaszcza co do przebiegu zdarzenia od momentu opuszczenia baru do rana dnia 24 września 2017 roku, co stanowi wątpliwość w zakresie wniosków płynących z oceny dowodów, nie pozwalającą na skuteczne przypisanie oskarżonym realizacji znamion występków z art. 280 § 1 k.k.,

czego skutkiem jest usankcjonowanie przez Sąd II Instancji przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji i kumulatywnego zbiegu przestępstw z art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk, w miejsce przyjęcia, iż w ustalonym stanie faktycznym oraz wobec przyznania się oskarżonych możliwym jest co najwyżej przyjęcie sprawstwa występków z art. 158 § 1 k.k., a które to naruszenia mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Obrońca podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do P. P. i M. M. i uniewinnienie oskarżonych od sprawstwa czynu z art. 280 § 1 k.k. oraz ponowne ukształtowanie kar wymierzonych oskarżonym, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do P. P. i M.M. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w K..

Prokurator Prokuratury Rejonowej w M. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanych P. P. i M. M. jest bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Przypomnieć należy skarżącemu, że zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od prawomocnych wyroków sądów odwoławczych, a nie do orzeczeń wydanych przez sąd w I instancji, o czym

prawdopodobnie zapomniał obrońca, a co powoduje, że ta kasacja jest na pograniczu jej dopuszczalności. Nadto obrońca podnosząc zarzuty, które są niemalże powtórzeniem zarzutów apelacyjnych, niewłaściwie formułuje je w kasacji i podnosi równocześnie naruszenie prawa materialnego i procesowego. Oczywistym jest, że zarzut obrazy prawa materialnego może być skutecznie postawiony w wypadku niekwestionowania ustaleń faktycznych; w przeciwnym razie niewłaściwie ustalone fakty nie mogą stanowić podstawy subsumcji. Obrońca skazanych kwestionuje natomiast w istocie ocenę materiału dowodowego i dokonane na jego podstawie przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie przypisanego P. P. i M. M. przestępstwa podnosząc, iż brak jest dowodów świadczących, że skazani, poza zamiarem pobicia, obejmowali również swoją świadomością osiągnięcie przysporzenia majątkowego i to osiągnęli. Tego rodzaju natomiast zabieg jest próbą obejścia zakazu wynikającego z treści art. 523 § 1 k.p.k. Zauważyć jedynie należy, że Sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu swojego wyroku dlaczego uznał zarzuty apelacji zmierzające do podważenia ustalenia sprawstwa oskarżonych za nietrafne, podkreślając, że współsprawstwo P.P. i M. M. zostało w sprawie wykazane zebranymi i poprawnie ocenionymi dowodami, w tym w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego. Wskazać również należy, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć ani prawa materialnego, ani przepisów postępowania tj. art. 4, art.7, art. 2 § 2 pkt 1 i art. 5 § 2 k.p.k., albowiem nie przeprowadzał postępowania dowodowego i nie oceniał dowodów i tym samym nie czynił ustaleń faktycznych, ani też nie dokonywał prawno-karnej oceny zachowania skazanych, natomiast argumenty podniesione w kasacji i jej uzasadnieniu, są w istocie powtórzeniem tych, które były już przedmiotem rozważań, w drodze kontroli instancyjnej, przez Sąd odwoławczy.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji postanowienia.